Aforismer

Från tiden September 2006 – Januari 2008

av

Lars Larsen

litteraturens munk,
ständige sekreterare i Döda Akademien

2007

till Vilhelm Ekelund

Förord

Min karriär som aforistiker började under studietiden. Sedan dess har jag skrivit ett par hundra av dem. De flesta ligger nu på Åbo Akademis handskriftsavdelning, utan att jag har de flesta av dem till hands, men jag hoppas jag därifrån ska kunna skriva in dem på dator igen efter hand. Denna aforismsamling innehåller alla de aforismer jag skrivit sedan jag började luffa och i och med det lämnade allt jag intill dess hade skrivit till Åbo Akademis handskriftsavdelning. Jag tar med både tunt och tungt; för mig har mina skrifter främst litteraturhistoriskt intresse, eftersom jag är litteraturhistoriker. Denna aforismsamling har störst värde som dagboksanteckningar, och jag har därför satt ut datumet för de aforismer som jag har kommit ihåg att datera. De odaterade är som regel insatta i kronologisk ordning.

Lars Larsen, Stockholm 8. 8. 07

2006:

Det finns två typer av människor: De som inte kommenterar det man är och säger p.g.a. bristande intresse, och de som inte kommenterar det p.g.a. ett överflöd av intresse.
(September)

Enhet är ensamhet.
Kärlek är tvåsamhet och flersamhet

Definitionen på ett original:
ett analt orgie.

I all idealism ligger en fanatiker begraven.

Den nutida poesin tycks mig ofta behärskas av en ensidig ”originalitetsjakt”, man försöker allt för att på nåt sätt sticka ut ur mängden, som ett ”se mig!-rop”. Jag tror att detta behöver balanseras med ett annat perspektiv på poetiskt skapande, som tänker sig diktandet som ett pianospelande, där varje tangent är en stilart, eller varför inte – en poet. Fylligheten i pianomusiken handlar ofta om en förmåga att kunna ta i bruk så många tangenter som möjligt, och detsamma gäller poesin. Skäms därför inte för att ta intryck av andra, särskilt inte av de döda!

Dagens skönlitteratur har inte mycket sinne för det naiva och barnsliga. Inte så märkligt, då den i så hög grad blott är en nutidens spegel.

Varför har ordet ”meningslöshet” alltid så negativ klang i folkmun?
Är inte den ordlöshet som mystikerna svärmar för en slags meningslöshet?
Är det inte just orden som ger mening, struktur åt tillvaron? Ordlöshet är meningslöshet, men det kan vara en positiv meningslöshet, en vilsam meningslöshet.
Att släppa taget.
Att släppa taget om livets mening.
Att släppa taget om livets mening
behöver inte innebära att falla ner i en avgrund,
utan det kan även innebära att sjunka ner i ordlöshetens vagga.

De farligaste människorna i världen
är de som inte blivit sedda

och de som inte är medvetna om sin makt och dess destruktiva krafter.
(1.10.)

Det döljer sig en ohygglig naivitet i västvärldens stöd och utveckling av U-länderna så länge de inte själv avvecklar sig själv; Tredje världens befolkning fungerar idag, som den relativt låga naturmissbrukaren den är, som världens sista stora regnskog, som genom sitt bindande av det västerländska övermodskoldioxidet i sina primitiva lövverk fungerar som räddningslungor åt både västvärlden själv och hela jordens natur.
Västvärlden lever idag inte bara på tredje världens bekostnad; den lever även på tredje världens nåd, liksom sadisten inte klarar sig utan masochisten.(4.10.)

Vad är språket – annat än en religion?
Vad är religionen – annat än ett språk?
(4.10.)

Det är inte samhället som är den stora ohyggliga maktstrukturen.
Nej, människan är den stora makten.
Minnena,
längtan,
Tryggheten är makten.
Stillheten,
kärleken,
igenkännandets glädje är makten.
Människan är den stora maktstrukturen.
Människans frigörelse från makten kommer för evigt att förbli en illusion.
För människan är sin egen ohyggliga makt.
Demokrati är en illusion.
En av de stora framgångsmyterna.
Medvetandet om demokratins illusion, och sin egen mänsklighets maktstruktur, kommer alltid att vara det längsta en människa kan sträcka sig i osjälviskt omfamnandet av världen omkring sig.
Den djupaste respekten för omvärlden grundar sig ytterst i detta, och desto mer man är fången i jämlikhetsmyten, desto mer kommer man att i det dolda, såra sin omvärld. Litteraturhistorien är ett bra exempel på demokratins illusion. Behovet av en trygg, fast tradition som gemensam referensram skapar en oundviklig hierarki bland de döda författarna. Och så kommer det att fortsätta så länge människan finns till.
Tradition är makt.
Språket är en maktstruktur i sig själv.

De som tror sig vara utan religion är filosofiskt oerhört naiva; de har ännu inte förstått att själva det mänskliga språket egentligen är ett religiöst fenomen.
(12.10.)

Ack, vad skall jag göra! Efter att ha läst Tarjei Vesaas förefaller alla andra prosaförfattare som ordbajsande pratmakare. Ack! Hur skall jag kunna läsa något annat än Vesaas!
(november)

Den seriöse diktarens 10 mänskliga rättigheter:

1. Att inte behöva läsa klassikerna.
2. Att inte behöva läsa samtida litteratur
3. Att inte behöva förstå ett dugg av Stig Larsson och Katarina Frostenson
4. Att inte behöva skriva kryptiskt
5. Att få laga så många nya ord åt det svenska språket att det retar gallfeber på språkvårdarna.

6. Att få vara omogna, barnsliga och naiva.
7. Att inte behöva läsa eller skriva en enda litterär skapelse under resten av sitt liv.
8. Att få ha en ekonomi som gör att man aldrig måste något i litterär väg.
9. Att aldrig behöva läsa en bok till slut.
10. Att få bryta mot alla dessa rättigheter.
(5.11.)

Hellre gå under med världen, än att sitta utanför och vara frisk i ett vakuum.
(7.12.)

Västerlandets filosofihistoria är fotnoter till Platon.
Min och alla andras historia är fotnoter till vår barndom.
(9.12.)

Främsta tecknet på ett ahistoriskt medvetande: att man tror sig vara areligiös.
(18.12.)

Man är aldrig fundamentalist av intellektuella skäl, utan av psykiska.
(18.12.)

Otaliga poeter har lyckats bryta ner språket. Bara ett fåtal av dem har därmed lyckats skapa liv. Björling var en av dessa.

Av saga är du kommen, till saga skall du åter bliva.

När det gäller förhållandet till religion, kan man dela upp människorna i tre typer:

1) Anhängarna (inkluderar även de passiva)
2) motståndarna (inkl. även de likgiltiga)
3) de integrativa (både-och-typerna)

Denna tredelning funkar på en mängd andra områden m.h.t. människans psyke. Den kan fungera som det mänskliga psykets tre utvecklingsstadier. Längre än det tredje steget i f.h.t. religion tror jag inte det är möjligt för människan att komma i utvecklingen. Det underliga är att så många av den intellektuella eliten befinner sig på andra stadiet i sitt förhållande till religion. De har på nåt sätt fastnat i det pubertala fadersupproret.

Det vanligaste felet med den satiriska och politiska dikten är att den inte skapar en medkänsloalstrande distans till det den angriper – dvs den utvidgar inte medvetandet. All stor dikt utvidgar medvetandet, motverkar småsinthet och fördomar, skapar empati.
Människan känner ännu inte till större psykiskt lidande än det utanförskapet innebär.
Den dagen jag ser en icke-senil åldring i djupt samtal med en 19-åring, och åldringen låter den unge dominera samtalet som om den gamle hade något att lära av sin samtalspartner; den dagen kan jag kanske tro att det finns sann helighet här i världen, att människans liv kan vara något annat än ett livslångt sökande efter bekräftelse.
Jag har tyvärr aldrig sett det ännu.
(28.12.)

2007:

Hur ofta slår inte underklassen på den idealiserade bild de har av överklassen (de vill ju oftast själv uppåt) istället för på överklassen själv. Se där en av orsakerna till att de kan slå så hårt, och inte förmår att ta överklassens svaga mänsklighet i försvar.
(1.1.)

Verbismen ska kämpa för att bli den språkets återfödelse som den postmodernistiska, språkmaterialistiska ”språkdöden” med nödvändighet banar väg för. Verbismen bygger på denna språkdöd, och anser sig på så sätt vara en produkt av språkmaterialismen.
Vad blir nästa steg efter språkmaterialismens språkupplösning? Inte en återgång till ett gammalt, uttjänt språk, utan ett förnyat språk! En förnyad grammatik! Detta nya språk vill verbismen bidra till. Ett mer öppet, dynamiskt, och rörligt språk. Egentligen har detta varit all seriös litteraturs yttersta uppgift genom hela historien.
(3.1.)

Enligt min samtidsanalys domineras den svenska nutidskulturen av följande kulturella sfärer:

1) populärkulturen
2) nyandligheten eller New Age
3) kristendomen
4) den postmoderna intelligentian
5) Islam

Detta stämmer även i stor utsträckning på världsbasis. Varje kulturarbetares obligatorium är att etablera ett livslångt intresse för och kontakt med var och en av dessa fem huvudsfärer.

Tre människotyper har jag sett i denna världen:
1. Kotterimänniskan
2. Kotteriföraktaren utan medkänsla med kotterier.
3. De med kotterierna djupt medkännande och förståelsesfulla icke-kotterimänniskorna.
Tyvärr är denna sistnämnda människotyp nästan obefintlig.

Det är något ohälsosamt med Jesus – liksom med alla andra historiens stora som varit för fixerade vid vissa idéer.
(5.1.)

Att vara annat än vänsterorienterad i politiken har blivit så omänskligt för mig, att jag har fått svårt att förstå hur sådana människor är funtade. Jag kan inte längre ha respekt för sådana människor längre. Får jag veta att en människa är höger, rasar hela mitt förtroende för henne med en gång. Såna människor kan man inte lita på. De vet ingenting om livet.
(5.1.)

Jag skulle vilja byta ut ordet andlighet med gränsöverskridande. Det säger så mycket mer om vad det egentligen endast handlar om. Något annat än gränsöverskridande är inte värt namnet andlighet. Gränsöverskridande kan vara något helt inomvärldsligt. Två människor möts, överskrider sitt jags gränser. Två kulturer möts, och överskrider sina resp. gränser. Det är på gränsen livet blir till, det är bara på gränsen livet finns... Genast när

andligheten blir en enigt nickande sammansluttning, ett kotteri, är den inte mera värt namnet.
(9.1.)

Ytterst sett är det vår narcissism som sätter oss i stånd att känna med våra medmänniskor. Nutida psykologi är enig om att oförmågan att älska andra handlar snarare om självförakt än om narcissism. Desto djupare vår självkärlek blir, desto djupare blir kärleken till andra. Ordet narcissism behöver tvättas. När Narcissus förälskade sig i sin egen spegelbild, förälskade han sig i hela världen.
(15.2.)

Den naiva framtidsoptimism som teknikens eldsjälar besjälas av, som man kan se i tidningar som ”Illustrerad vetenskap”, och som gör att de satsar pengar på datorer och rymdprojekt istället för att lindra människors lidande i världen (de lever ju i myten om att denna utveckling till sist skall lindra lidandet), är den utdöende mänsklighetens sista desperata slag ut i tomma luften, ett slag lika fanatiskt, utopiskt och idealistiskt som Hitlers försök att upprätta Tredje riket. Mänskligheten har satsat för mycket på detta kort, och kommer därför att gå under, eftersom satsningen är utdömd på förhand att misslyckas när man desillusionerar teknikens myter. När detta genom katastrofer blir klart för mänskligheten, är det redan för sent, och de resurser man skulle ha lagt på att lindra världens lidande är redan förbrukade. Om man tagit ett annat val i det stora vägskälet mellan teknikutveckling och filantropi, hade jordens framtid kanske gått att rädda.
(15.2.07)

När jag läser Donald A. Wollheims ”Framtidens kartläggare” slås jag av att science fiction egentligen är en av rötterna till New Age, en kanske större rot än vi räknar med. Den odlar samma destruktiva optimism som nyandligheten, samma farliga fanatiska spiritualism, samma neurotiska flum. Jag tror att många nyandliga fick sin övertro på människan grundlagd i ungdomstidens besatta läsning av science fiction. Kanske det är därför jag ännu inte har fastnat för genren, för att den har för mycket gemensamt med nyandligheten, för mycket av nyandlighetens pseudovetenskap-lighet. Ack, att jag måste ta avstånd från detta också! Jag kan förstå nu varför science fictionförfattare aldrig har räknats med i den ”vanliga” klassiska skönlitteraturen. Den är ohyggligt tunn och ytlig i jämförelse. Den har inte kommit med något vettigt bidrag till förståelsen av människans problem, allra minst med några problematiseringar och fördjupningar. H.G.Wells, det mest klassiska och finlitterära namnet bland science fiction, tycker jag också är mycket ytlig.
(15.2.)

Den som ska överlev på verklighetens tunna mjölkekost
han sig en edamost av verkligheten göra måst.

Tecken på att man har blivit poet; att man använder resten av sitt liv åt att uppfinna nya sätt att låta bli att ta sig själv av daga.

Ska du slippa ta dig själv av daga
bör du hädanefter världen saga.

Men ska du få plats till lite själspost i magen
då måste först lite post till din toa bli tagen.
(23.2.)

Bara en människa med svag bekantskap med döden kan vara ointresserad av fast gjutna former och traditioner; för resten har dessa blivit vrakspillror att klamra sig vid.

Inte ens på sin egen blogg får man vara ifred för reklamens påträngande gester. Samhället: en desperat singel.
(8.3.)

Ingen är så dekadenskokett som poeten.
(10.3.)

medkänsla: indikatorn på hur djupt du har genomskådat maktens och duktighetens ihålighet.
(19.3.)

Vad jag vill använda mitt liv till: att bli en barmhärtig cyniker.
(23.3.)

Sex, parrelation och barn är en livets bonus - inte en livets och lyckans nödvändighet. Först genom denna insikt kan en människa komma till ro och slå livslånga, riktigt djupa rötter i både människor och mull.
Den som lärt sig se på skönhet i förgängelsens ljus, gläds åt den och njuter - men begär den inte längre.(3.4.)

Bättre fattig och lycklig än rik och stressig. (4.4.)

Kunskap: bildningens fiende nr. 1. Martina Lowdens och Malte Perssons både största styrka och största svaghet är att de läser/har läst för mycket. (4.4.)

Jag har tröttnat på postmodernismen. Jag föredrar mailmodernismen. (7.4.)

Varför jag föredrar det skrivna ordet framför det i min närvaro uttalade levande ordet: Det skrivna ordet har dött den mystiska döden med Kristus, och står försvarslöst och maktlöst inför min hand. Det levande ordet använder ännu makt – det döda har tappat alla anspråk i döden. Därför gillar jag mer att läsa än att höra på andra ”live”. I läsakten är maktkampen minst. Och skadorna minst. (22.5.)

Alf till Jens på dödsbädden: Har du nånsin trott på mer än ”där två eller tre är församlade i mitt namn”. Jens: Vid tre går gränsen. Fyra – korrupt.

Det är betecknande att människan fortfarande har långt hår kring sina mest primitiva områden; könsorganet, anus, armhålorna och huvudet. (22.5.)

Markus Birro är ett barn som gråter högt över att i kulturparnassen inte finna den fullkomliga föräldern. Malte Persson och Martina Lowden gråter i hemlighet. (22.5.)

När vi behöver pengar för att överleva, tar ofta vårt självhävdelsebehov detta som sin fasad när den kör iväg med oss i vårt sätt att skaffa pengar. När vi inte längre behöver nåt för att överleva, lär vi oss att skilja mellan självhävdelsen och överlevandet, så att vi kan begränsa vår självhävdelse

genom att alltid fråga oss själva; har detta med min överlevnad att göra eller är det ren självhävdelse? Dessa mekanismer har avslöjats för mig i mitt arbete med tidskriften. Håller jag mitt självhävdelsebehov stången, märker jag att jag inte ids anstränga mig för att sälja fler tidskriftsnummer än att det räcker till min överlevnad, som rör sig kring 100 kr. i veckan. Säljer jag mer, är det snarare på omgivningens initiativ.
Denna attityd har bragt mig mycken välsignelse.
(26.5.)

Hart när obeveklig är den naturlag som får människan att behandla andra som hon själv blir behandlad. Har ni nånsin sett ett osynligt koppel kring en människas hals idet hon går omkring med sin hund?
(26.5.)

När jag skall värdera en författare, har det sist och slutligen blivit två saker jag ser efter: dennes förhållande till makten och döden. Percival höll inte.
(27.5.)

De allra flesta författare läser och skriver allt, allt för mycket. Kvaliteten blir därefter. De kan aldrig riktigt släppa sitt krampaktiga fasthållande vid livet, de glömmer att författandet är en dödens närvaro i livet, att författaren är ett levande lik. Därmed blir de kvasiförfattare, brödförfattare, det mesta de skriver är utbytbart skräp som man inte kan leva på, ja, de flesta författare är av denna orsak bara utbytbart skräp som skriver idag och glöms imorgon.
(27.5.)

Något av det mest osmakliga en författare kan göra är att utropa sig till något. Marcus Birro tillhör den sortens författare. Thomsen kallar det självhistorisering.

Likheten mellan en riktigt bra skriftlig text och en författare är att båda är levande lik.
(28.5.)

För en äkta postmodernism en som insett att det inte finns något nytt under solen, inget framsteg, ingen frälsningsväg, ingen lösning, ingen framtid – för en sådan återstår bara att vemodigt sitta vid det förflutnas ruiner och lyssna till den historiens salta droppe som är nuets ögonblick.
(29.5.)

Litteraturhistorien, alla dess böcker och författare, är som en massa små lilleputtar som springer runt dina gulliverfötter. De intellektuella läsarna kryper ständigt omkrring med förstoringsglas och pincett och petar. Bokkonsumisterna, de pöbelaktiga bokslukarna, de slukar lilleputtarna levande. Men du, Gulliver, du ska inte läsa och peta så mycket. Du skall ruva över dem istället. Din makt över litteraturhistorien skall vara minimal. Var tillsammans med dem, men sluka dem inte, peta inte för mycket på dem; ruva över dem. Du skall ruva över dem.
(31.5.)

Det tydligaste beviset för att Livet, existensen, är en främling för oss, en okänd Annanhet, är att vi först i minnets ljus, helst decennier i efterhand, börjar fatta, att vi har varit med om något. Först som ruin och runskrift börjar händelser leva för oss.
(1.6.)

Varje saga är en bön om dödens befrielse.
(7.6.)

Betänk dig noga innan du går in i den totala desillusioneringen; den gör dig delaktig i Kristus och Oidipus öde, dina ögon sticks ut och det finns ingen återvändo.
(8.6.)

Likheten mellan de bästa texterna och de bästa författarna är att båda är levande lik.

För en äkta postmodernist, en som insett att det inte finns något nytt under solen, inget modernistiskt framsteg, ingen frälsningsväg, ingen lösning, ingen framtid – för en sådan återstår bara att vemodigt sitta vid det förflutnas ruiner och lyssna till den historiens salta droppe som är nuets ögonblick.

Kom ihåg, du ångestfylla, makt-trötta livets förlorare som längtar efter självmord; det är visserligen riktigt att det levande och vinnande exkluderar och trampar på det döende och förlorande; men lika sant är det att döden exkluderar och trampar på livet. Allt är maktmissbruk; du kommer inte undan.
(15.6.)

Du som moraliserar över självmördarna; unna dem döden, precis som de har unnat dig livet!

(16.6)

Ja, var glad att du i alla fall har nån slags egoism kvar, i detta självförintande samhälle är ju en anorektisk-bulimisk (det typiska helgsupandet är faktiskt ett slags dryckesbulimi!) livsstil det mest logiska och frestande.. Hej tomtegubbar, slå i glasen!
(16.6)

Det ända sättet för den totalt desillusionerade att undvika en brutal och grym cynism är att se livet som dödens jämlike istället för dess sämre halva, dvs. inte göra skillnad på livet och döden, utan tolerera båda två lika mycket. Det är i själva verket en fördjupad cynism att så närma döden till livet, men tursamt nog befriar den från grymhet.
(17.6.)

Hos Malte Persson ser vi ”Hej tomtegubbar –cynismen” realiserad på allra högsta bildningsnivå.

Det ligger något befriande i förmågan att kunna leva sig in i, och skriva i en tradition jag inte tror på, som t.ex. den kyrkliga. Livet är också en sådan tradition.
(18.6.)

Vilhelm Ekelund och kynikerna: Som för så många andra är boken Ekelunds Diogenestunna.
(18.6)

Helgsupande; ett slags dryckesbulimi.

(20.6)

Den dödsliknande monotonin är min största lindring mot det lidande det innebär att leva överhuvudtaget.
(20.6.07)

På frågan varför du läser upp dina dikter på scen: ”Jag behöver nån som läser mig för mig.”
(22.6.)

Den litterära offentligheten är en litterär köttmarknad, och vi är alla litterära horor och hallickar. Varsågod, delta i spelet bara du är medveten om vad du håller på med.
(26.6)

-Jag skulle gärna vilja ha en grundtext, en bibel att läsa lite i varje dag. Samma bibel hela livet ut, som muslimerna har sin koran. Vad skulle du föreslå för en västerlänning som mig?

-Tja du. Grunden för hela vår kultur ligger i Bibeln, Homeros, Pindaros, Platon, Aristoteles, Sophokles, Horatius, Vergilius och Ovidius. Deras sammanlagda verk blir ju för mycket, så du bör i såfall begränsa dig till ett urval ur dessa, som kan rymmas inom en bibels pärmar. Jag skulle föreslå Pentateuken, Predikaren, Profeten Jesaja, Evangelierna, Romarbrevet, Odyssén, Sokrates försvarstal, Staten, Den Nichomachiska etiken, Kung Oidipus, samt några dikter var av Pindaros, Horatius, Vergilius och Ovidius.

Det är det krystade med den nutida poetiska avantgardismen som jag hatar mest, att den alltid ska vara så cool och fräsch. Jag tilltalas mycket mer av den stilla lätthet jag finner i en Jonas Ellerström, som vilar hela sin tyngd mot en diger tradition, och därför tappar behovet av att utmärka sig och vara cool.
(28.6.)

Eftersom jag är trogen läsare till högst ett fåtal dussin nulevande svenska författare, kan jag heller inte räkna med att själv få mer än högst ett fåtal dussin trogna läsare. Litteraturhistorierna kan man strunta i. Alltså är det endast meningsfullt att trycka upp sina verk i upplagor på ett fåtal dussin ex.
(2.7.)

Den västerländska filosofihistorien; primärt en skönhetsupplevelse.
(5.7.)

Den judiska ur-litteraturen kan betraktas som vår urfader, som befruktar vår urmoder, den grekisk-romerska urlitteraturen, som föder den kristna litteraturen, och så småningom den sekulariserade.
(5.7.)

Se lyrikens historia som en slags förtätning eller uppförstoring av religionens historia – mycket lättare att förstå den då. Att lyriken aldrig har förmått lösgöra sig från religionen (se Pär Lagerkvists fåfänga försök!), även när den har förnekat densamma.
(6.7.)

Tack för god mat och dryck

anden sjöng med krulliga ryck.
(7.7.)

Människosläktet är rent andligt sett en asätare; den lever i första hand på förgångna tiders ruttnande ande-kroppar. I så måtto är vi västerlänningar också fortfarande Kristi blodsugare, det är bara de kristna som vågar erkänna detta öppet.
(8.7.)

Plötsligt går det upp för mig; en människas bildning är inte mycket värt om hon inte har grundliga kunskaper i religions/kyrkohistoria.
(8.7.)

Utbildning; att lära sig detaljer. Bildning; förmågan att tänka stort. Och brett, vida perspektiv. Tänka skapande. I den meningen jar vi få riktigt bildade själar ibland oss.
(8.7.)

Emellanåt mår jag som en dödsrumpa.
(8.7.)

Av oss alla ligger barnen närmast döden. Inte de gamla. De har för länge sedan glömt vad den var för något.
(12.7.)

Ibland råkar Raattamaa helt i misstag gilla rätt böcker. Som när han sa att Verner Boström är en sensation.
(12.7.)

Ha! Jag låter kritikerna och litteraturteoretikerna göra grovjobbet åt mig, sedan kommer jag efter och sammanfattar, syntetiserar, spekulerar – och skapar!
(13.7.)

Den litterära orientalismen; är man tillräckligt konstig, så åh! kasta sig över en som en turist kastar sig över bilden på den orörda söderhavsöstranden.
(14.7.)

Jag får klaustrofobi när jag läser mycket av den samtida poesin. Det är som om de diktar i ett vakuum, språkmaterialisterna inte bättre än poetryslammarna. Luft! Jag måste ha luft! Ut ur dessa trånga hjärnor och ut i historiens jättelika katedral. Vilken skillnad mellan att läsa William-Olsson och Hallberg! Hos William-Olsson andas hela historien, känns det som. Luft. Jag måste ha luft.
(14.7.)

Att du sparkar upp mot makten, min vän, vittnar bara om att du ännu är i dess makt, och ser upp till den. Så gör inte den frigjorde. Han fylls av dödsmedvetandets oundvikliga medlidande.
(15.7.)

Förtrycket börjar när man tar det Andres existens som en självklarhet, så både i det köttsliga som i det existentella. Dvs. när man börjar tro på det Andre, och klänga sig fast vid det. Sanningskänslan är dömd till ovisshet, tvivel och ångest.

(18.7.)

Jag faller in i ljuset. Jag lyktstolpas av ljuset.
(18.7.)

Märker hur svårt det är att hitta kvinnor som är värdiga ”Ekelund-kappan”. Svårt att hitta kvinnor med riktig gedigen klassisk tyngd.
(18.7.)

En central fråga för mig: hur skulle jag leva, ifall jag överlevde döden?
(24.7.)

Min första impuls till en förlorad tro på själens odödlighet var min önskan om att dela ett träds öde (mitt Shekinaträd).
(24.7.)

Vad jag skall svara när någon vill boka mig för uppläsning; Tyvärr, jag har helgat mina uppläsningar åt Stockholms öppna scener och slamscener, där maktens magar inte matas. Där kan ni lyssna till mig, endast där, under obokade förhållanden, på samma villkor som gemene man.
(25.7.)

Jag vill tillämpa ett slags ”folklig aristokrati”, där jag alltid står på de maktlösas sida gentemot all slags samhällelig och kulturell maktutövning, men samtidigt skyddar mig från dessa maktlösas egen maktutövning genom att inta en utpräglat aristokratisk hållning.
(26.7.)

Pluralism är helighet. Helighet är avskildhet, distans, och pluralismen är helighetens förmåga att böja sig för distansen, splittringen, avgrunden emellan.
Just därför – för att pluralismen är helighet – finns det knappast mycket av sann pluralism i vårt kryptofascistiska samhälle.
(26.7.)

För den som är mitt uppe i de samhälleliga och kommersiella betongsmörjan, blir cynismen ett allt viktigare medel för att spränga sig fri och bilda andhål, rensa den kvava luften, och ju större betonggeggan är, desto mer åska och dynamit behövs det. Men för den som stigit ur allting, tappar cynismen sin funktion. Allteftersom samhället tappar sin makt över en, löses betongen upp runt en, och det finns inget att spränga mer – samhället står fram för en i all sin arma stackarslighet, Cynismen tappar intresse.
Nu börjar det stora medlidandet.
(26.7.)

2008:

Vad är döda akademien? Inget annat än min sista utväg innan Hölderlin-tornet.(27.7.)

Det lilla drag av rutinmässighet som man stundom förnimmer över sensationerna i Stockholm, är som en dödens barmhärtiga, försonande filt över storhetsvansinnet.
(4.8.)

Waldenström; Myrberg, Söderblom m.fl. kastade ut barnet med badvattnet i sin uppgörelse med den anselmska försoningsläran. Det juridiska elementet är omöjligt att ta bort från klassisk kristendom utan att den upplöses i modernismen till ett ingenting.
Vi måste tolka det juridiska elementet i klassisk kristendom på ett nytt sätt, utan att behöva förfalla till hedniskt offerbarbari i vår teologi.
(4.8.)

Har du nånsin lagt märke till, du som har studerat myrans luffande utan mål och mening, än hit och än dit, hur den plötsligt antar likheten av ett bekymmerslöst, tankspritt barn, som hoppar från den ena leken till den andra, bajsande i trygg tillit till att mamma ordnar saken?
(5.8.)

Det är först när vi skall skriva vårt eget väsens litteraturhistoria, som vi fullt ut kan uppskatta att vi skrev det vi skrev, istället för att vi skrev ”bra” eller ”rätt”. Den mest värdiga och fruktbara inställningen till sitt eget skrivande är den historiska.
(8.8.)

”Postmodernismen på sin spets” skriver jag på min blogg om min liveteater. Ja men är det inte rena sinnessjukdomen? – Alldeles riktigt, samhället är sinnessjukt, men konstnären är den som blir medveten om denna sinnessjuka matrix-simulerade verklighet vi lever i, och som därför kan manipulera den på ett helt annat, friare sätt, till sin egen och andras underhållning i väntan på dödens befrielse.
(28.8.)

De flesta diktare strävar hela livet med att göra sina ord till vackrare konstverk än sina liv. Det finns dock en annan typ av diktare, som hela livet strävar med att göra sitt liv till ett vackrare konstverk än sina ord. Johannes av Korset och Franciskus tillhörde den typen. Men de är nästan obefintliga.
(4.9.)

Det går inte att tala om att makt korrumperar i denna värld, där den maktlösa pöbeln är precis lika korrumperad i sitt krälande kring tronerna, som tronerna själva.
(10.9.)

Det är artigare att få den blygsamme att tala genom att själv tiga, än genom att fråga.
(10.9.)

Varje ord är en utopi, en omöjlighet.
(7.10.07)